

TALK OF THE CITY

Από τον Γιώργο Χατζηβασίλη

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ Αλέξης Παπαχελάς

«Κλειδί» η Αίγυπτος

Μη μας πιάσει πάλι το... παράπονο. Ναι, η Τουρκία «παίζει μπάλα» αυτή την περίοδο. Αφού άνοιξε όσα μέτωπα μπορούσε, η ανάγκη την έκανε να τα κλείσει πολύ γρήγορα και με θεαματικές κινήσεις. Αναθέρμανε τις σχέσεις με το Ισραήλ και χώρες-κλειδιά του Περσικού και έχει ζωντανέψει τα ερείσματά της στις ΗΠΑ. Βρέθηκε επίσης στο διεθνές προσκήνιο με τη μεσολαβητική προσπάθεια για την Ουκρανία. Η μόνη χώρα με την οποία δεν έχει ακόμη καταφέρει, παρά τις επίμονες προσπάθειές της, να σπάσει τον πάγο είναι η Αίγυπτος. Και αυτό, όπως θα δούμε, έχει τη σημασία του.

Αυτό σημαίνει απαραίτητα ότι έχουμε χάσει εμείς, ως χώρα; Από μία άποψη όχι. Καθώς η Τουρκία προσπαθεί να πείσει ότι δεν είναι πια το «ζημιάρικο παιδί της γειτονιάς» και επειδή ο γεωπολιτικός αναθεωρητισμός είναι ανάθεμα διεθνώς, η νομοτελειακή κλιμάκωση της έντασης των τελευταίων μηνών μάλλον δεν θα προχωρήσει. Ταυτόχρονα, έχει φύγει ένα μέρος από την πολιτική πίεση στον πρόεδρο Ερντογάν, ο οποίος κερδίζει πόντους από το φως των προβολέων στην παγκόσμια σκηνή. Η Ελλάδα χρειάζεται χρόνο και ένα διάστημα ηρεμίας. Πρώτα απ' όλα γιατί στα επόμενα 3-4 χρόνια θα κλείσει η ψαλίδα σε μερικούς κρίσιμους τομείς της άμυνάς μας. Και επίσης γιατί δεν είναι ποτέ καλό να συμπίπτουν περιόδοι εντάσεων μεταξύ μας, όταν η μία ή και οι δύο χώρες βρίσκονται σε εκλογικούς κύκλους.

Από εκεί και πέρα δεν έχει έλθει η ώρα για να κάνουμε ταμείο, ούτε εμείς ούτε η Τουρκία. Ο γεωπολιτικός περίγυρος είναι πολύ ρευστός

Προσπλωμένοι στους στόχους μας, προφανώς δεν είναι ώρα για «κλάψες», αδράνεια ή κυνήγι χειραψιών για λόγους δημοσιότητας.

και θα χρειαστεί χρόνος μέχρι να καθίσει η σκόνη. Προσπλωμένοι στους στόχους μας, προφανώς δεν είναι ώρα για «κλάψες», αδράνεια ή κυνήγι χειραψιών για λόγους δημοσιότητας.

Παράδειγμα; Τους επόμενους μήνες θα κριθεί το πώς θα μεταφερθεί φυσικό αέριο από την Ανατολική Μεσόγειο στην Ευρώπη. Αν ο παραδοσιακός EastMed δεν επιτευχθεί, είναι ανάγκη να υπάρχει και σχέδιο Β, που θα εξυπηρετεί τα ελληνικά συμφέροντα. Το πιο πιθανό σενάριο είναι ένας αγωγός Ισραήλ -

Αιγύπτου - Ελλάδας, με πιθανή σύνδεση με την Κύπρο. Βασικό ρόλο στη λήψη της απόφασης θα διαδραματίσει το Ισραήλ. Η χώρα που μπορεί να επηρεάσει την Ιερουσαλήμ, όσο κανείς άλλος, είναι η Αίγυπτος. Η σχέση Αθηνών - Καΐρου είναι πια πολύ στενή και δείχνει αντοχές, δεν είναι έρμαιο αλλαγής προσώπων ή κυβερνήσεων...

Ψυχραιμία λοιπόν και επιμονή. Η διπλωματία δεν κρίνεται από ένα ή δύο 100άρια, είναι μαραθώνιος που δοκιμάζει συνεχώς αντοχές, ικανότητες και... φαντασία.

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ Τάσος Τσακίρογλου

Ο Ντούγκιν, ο Πούτιν και άλλες ιστορίες

Τον Μάρτιο του 2014, ο Αλεξάντρ Ντούγκιν, «ο ιδεολογικός πατέρας της ευρασιατικής ένωσης, της "πολιτισμικής" εναλλακτικής για την Ε.Ε.», και ιδεολογικός μέντορας του Βλαντιμίρ Πούτιν, αναρτά στη σελίδα του στο Facebook ένα μεγάλο «Σενάριο της Ρωσικής Ανοιξης σε 10 σημεία», το οποίο αποκαλύπτει τη ρωσική στρατηγική στην Ουκρανία: «προσάρτηση της Κριμαίας, έναρξη πολέμου στη "Νέα Ρωσία" (δηλαδή στην Ανατολική Ουκρανία) από μισοθόρους και "εθελοντές", μαζική εισβολή των τακτικών ρωσικών στρατευμάτων για να αποκρούσουν τις ουκρανικές αντεπιθέσεις».

Και το κείμενο γίνεται πιο σαφές ως προς τους τελικούς στόχους της εισβολής: «Η Ρωσία δεν θα σταματήσει εκεί. Θα συνεχίσει τη δράση της στην Ευρώπη, αποτελώντας κεντρικό στοιχείο της ευρωπαϊκής συντηρητικής επανάστασης». Ο Ντούγκιν (όπως και πολλοί άλλοι ακροδεξιοί θεωρητικοί και πολιτικοί) επιχειρεί να οικειοποιηθεί την έννοια της «πολιτισμικής ηγεμονίας» του Γκράμσι, αλλά και της «αντιηγεμονίας». «Αφού παγκοσμιοποιήθηκε η φιλελεύθερη Δύση, η "συντηρητική επανάσταση" πρέπει να είναι και αυτή παγκόσμια».

Οι ευρωπαϊκές χώρες απορρίπτουν και ξεχνούν τις ρίζες τους, ακόμα και τις χριστιανικές τους ρίζες, που όμως αποτελούν τη βάση του πολιτισμού τους.

«Στις 19 Σεπτεμβρίου 2013, κατά την επίσημη συνάντηση του Club Valdai, ο Πούτιν καλεί σε "αποκατάσταση της εξουσίας των ιδεών ενάντια στη λογική της αγοράς". Η θερμή του αγόρευση θα μπορούσε να χρησιμοποιηθεί ως κοινό μανιφέστο απ' όλα τα ευρωπαϊκά ακροδεξιά κόμματα: "Οι ευρωπαϊκές χώρες απορρίπτουν και ξεχνούν τις ρίζες τους, ακόμα και τις χριστιανικές τους ρίζες, που όμως αποτελούν τη βάση του πολιτισμού τους. Αποκηρύττουν κάθε ηθικό θεμέλιο, αρνούνται κάθε εθνική, θρησκευτική ή σεξουαλική ταυτότητα. Ακολουθούν πολιτικές που εξισώνουν τις παραδοσιακές οικογένειες με την ένωση ατόμων του ίδιου φύλου. Οι υπερβολές του πολιτικού ορθού προάγουν στη Δύση την παιδοφιλία [...] Και εννοούν να επιβάλλουν το μοντέλο αυτό σε όλους. Αυτό μας οδηγεί στην παρακμή και σε μια τρομερή ηθική κρίση [...] στην απώλεια κάθε ανθρώπινης αξιοπρέπειας". [Όλα τα αποσπάσματα είναι από το βιβλίο του δημοσιογράφου Ραφαέλ Γκλικσμαν «Εναντίον της αντιδραστικής σκέψης», εκδόσεις Πόλις, το οποίο γράφτηκε το 2015 και μεταφράστηκε στα ελληνικά (Βάλια Καϊμάκη) το 2018.

Όλοι γνωρίζουν τις καλές σχέσεις του Πούτιν με την ευρωπαϊκή Ακροδεξιά, αλλά και τις υπογείες ή έμμεσες οικονομικές ροές που έχουν κατευθυνθεί προς αυτήν, θεωρώντας την ιδανικό μοχλό για την υπονόμευση και διάλυση της Ε.Ε.

Για να προλάβουμε τις ενστάσεις περί μονομερείας ή «δαιμονοποίησης της Ρωσίας και του Πούτιν», κατ' αρχάς να πούμε πως δεν ταυτίζουμε τον ρωσικό λαό με την εθνικιστική ομάδα γύρω από τον Πούτιν. Δεύτερον, δεν ξεχνάμε τις δυτικές προκλήσεις του ΝΑΤΟ και των ΗΠΑ στην προσπάθειά τους να «εγκλωβίσουν» τη Ρωσία σε μια φυλακή, έξω από την οποία θα υπάρχουν νατοϊκοί εξοπλισμοί και στρατεύματα. Ούτε κάνουμε συμπληρωματικούς με τα αδιανοήματα εγκλήματα της Αμερικής διεθνώς και για πολλές δεκαετίες.

Ωστόσο, δεν μπορούμε να κλείσουμε τα μάτια σε μια πολιτική ιστορικού αναθεωρητισμού, η οποία αμφισβητεί ακόμα και την ύπαρξη άλλων εθνών ή που επιχειρεί να ξαναγράψει την Ιστορία ανάλογα με τα μεγαλοϊδεατικά οράματα μιας μικρής ομάδας γύρω από τον επίδοξο νέο τσάρο.